

SECULARIZAREA – REPERE ISTORICE. ORTODOXIA – REMEDIUL EI
VERIFICAT

Pr. prof. univ. dr. Ion Vicovan

1. Introducere

Cartea Facerea (1, 27; 2, 7-25 și 3, 1-24) relatează că omul a fost creat de Dumnezeu „după chipul Său” cu menirea de a ajunge la asemănarea cu El. Realizarea asemănării era posibilă doar rămânând în comuniune cu Dumnezeu-Creatorul. Comuniunea cu Dumnezeu Cel veșnic, Izvorul vieții, i-ar fi asigurat, totodată, și viața veșnică fericită.

Întrucât protopărinții noștri, Adam și Eva, au călcat porunca lui Dumnezeu, dorind să ajungă ca Dumnezeu, „fără Dumnezeu și neascultând de Dumnezeu”¹ (Sf. Maxim Mărturisitorul), atât ei, cât și urmașii lor, nu-și mai puteau împlini scopul sădit de Ziditor².

Această nesocotire și îndepărtare de Dumnezeu poate fi considerată *cel dintâi moment* din „istoria secularizării”. În timp, din păcate, astfel de „gesturi” s-au repetat, chiar s-au intensificat și diversificat în diferite chipuri, omul făcând noi pași în dorința sa de „emancipare” față de Dumnezeu.

Rămânând în sfera Sfintei Scripturi, amintim, în același sens, și episodul cu turnul Babel (Fc. 11). Ca și în cazul primilor oameni, și locuitorii

---

¹ † Daniel, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, „Ușile Împărăției cerurilor. Înțelesul și folosul pocăinței și iertării păcatelor”, în *Îndemnuri și rugăciuni pentru Spovedanie și Împărtășanie*, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București, 2014, p. 6.

² Păcatul adamic nu constă în actul cunoașterii, ci în dorința de a cunoaște și a deveni dumnezeu, însă fără harul lui Dumnezeu (...). Omul s-a autoînstituit pe sine ca centru al tuturor lucrurilor, ca centru al cunoașterii binelui și răului, și astfel conștiința sa axiologică s-a pervertit, cf. Pr. Gheorghe Popa, *Comuniune și înnoire spirituală în contextul secularizării lumii moderne*, Editura Trinitas, Iași, 2000, p. 139.